

IZRIJEK:

Sjajnije od Sunca	(Strahlender als die Sonne)
Čišće od snijega	(Reiner als der Schnee)
Finije od etera	(Feiner als der Äther)
To je Sebstvo (Više JA),	(Ist das Selbst)
Duh u mome srcu	(Der Geist in meinem Herzen)
To Sebstvo sam „Ja“,	(Dies Selbs bin „Ich“)
„Ja“ sam to Sebstvo	(„Ich“ bin dies Selbst)

Ovaj nas izrijek svako jutro podigne do našeg višeg JA (Sebstva). Takvi izrijeci nisu nastali tako što ih je netko odlučio osmisliti, već su iznjedreni iz duhovnog svijeta. Zbog toga je u njima sadržano puno više nego što se obično može misliti. Čovjek tek onda o njima ispravno može razmišljati ako pretpostavi da u njihov sadržaj nikada neće moći sasvim proniknuti, već da će u njima pronalaziti sve više, što se više u njih bude udubljavao. Stoga Ezoterijska škola može uvijek dati samo pojedinačne naputke kako se pronalazi put do sadržaja. Nekoliko takvih naputaka se nudi u nastavku.

SJAJNIJE OD SUNCA

Čovjek vidi predmete oko sebe samo kada ih obasja sunce. Ono što ih čini vidljivima su sunčeve zrake koje se s njih reflektiraju u oko promatrača. Kada ne bi bilo svjetlosti, predmeti se ne bi mogli vidjeti. Ali putem tog vanjskog svjetla vidljivi postaju samo predmeti iz fizičkog svijeta. Svjetlo „koje je sjajnije od Sunca“, mora zasjati i zasvijetliti čovjeku kada dođe trenutak da treba vidjeti duševna i duhovna bića i stvari. To svjetlo ne dolazi od nekog izvanjskog sunca. Ono dolazi iz izvora svjetlosti koje zapalimo u sebi samima kada u našoj nutрини potražimo više, vječno JA (Sebstvo). To više JA je drugog podrijetla od nižeg JA. Niže JA ima doživljaje svakodnevnog okruženja. Ali ono što živi u svakodnevnom okruženju je jednom nastalo i tako će isto jednom i nestati. Ono što je ovdje predmet doživljavanja, sâmo po sebi ima sâmo prolaznu vrijednost. I od takvog doživljavanja svijeta i misli o njemu izgrađeno je naše prolazno JA. Sve stvari koje su vidljive putem Sunca, sve one nekada prije nisu bile i jednom u budućnosti neće biti. Također je i Sunce nekad nastalo i tako isto će jednom nestati. I upravo je zbog toga duša tu kako bi u stvarima prepoznala i spoznala ono vječno. Kada jednoga dana Zemlja kompletno nestane, tada će još postojati duše koje su na njoj živjele. A to što su te duše na Zemlji doživjele, to će odnijeti nekamo drugdje kao sjećanje. Ista je stvar kao kada nam neki čovjek učini nešto dobro. Djelo će proći, završiti. Ali ono što je on tim djelom zasadio u našu dušu, to nikada neće proći. Ono što doživimo je uvijek prapočetak nečeg što ostaje. Mi sami izvlačimo iz stvari ono što ostaje i prenosimo ga u vječnost. I kada ljudi jednom budu preseljeni / presađeni na neko sasvim drugo poprište, tada će sa sobom donijeti ono što su sakupili. I njihova djela u tom novom svijetu biti će istkana od sjećanja iz staroga svijeta. Jer nije sjeme nešto što ne donosi ploda. Ako smo s nekim čovjekom povezani u ljubavi, onda je ta ljubav sjeme, a plod ćemo doživjeti u svekolikoj budućnosti tako što ćemo se spojiti i povezati s tim čovjekom u svekolikoj budućnosti. Tako u nama živi nešto što je protkano božanskom silom koja sve stvari povezuje u vječnom tkanju svijeta. To „NEŠTO“ je naše više JA. A ono je „sjajnije od Sunca“.

Svjetlo Sunca obasjava čovjeka samo izvana. Njegovo duševno Sunce obasjava ga iznutra. Zbog toga je sjajnije od Sunca.

ČIŠĆE OD SNIJEGA

Svaka stvar je u sebi čista. Onečistiti se može samo kada se poveže s nečim što se ne bi trebalo s njom povezati. Voda je u sebi čista. Ali i ono što se nalazi u vodi kao prljavština, bilo bi čisto kada bi bilo u sebi i da se nije neprikladno povezalo s vodom. Ugljen je sam po sebi čist. On postaje prljav kada se neprikladno poveže s vodom. Ako voda sada poprimi oblik kristala snijega, tada će iz sebe izdvojiti sve što se neprikladno povezalo s njom. Tako i ljudska duša postaje čista kada iz sebe izdvoji sve što se s njom neprikladno povezalo. A dušu čini ono božansko, neprolazno. Svaki ideal, svaka pomisao na nešto veliko i lijepo sačinjava unutarnji oblik duše. I ako je duša usredotočena na takve ideale, na takve misli, tada će se pročistiti na isti način kao što se voda pročisti kada se kristalizira u snijeg. A budući da je ono duhovno čišće od svake tvari, tako je „više JA / Sebstvo“, tj. duša, koja živi u visinama, čišće od snijega.

FINIJE OD ETERA

Eter je najfinija tvar. Ali svaku tvar, ma koja god to bila, odlikuje gustoća, što nije slučaj za ono što predstavlja dušu. Ono što ostaje, nije ta zgusnutost, već finoća. Kamen o kome mislimo kao o tvari, prolazan je kao tvar. Ali misao o kamenu koja živi u duši, ona ostaje. Bog je mislio tu misao i iz nje je načinio zgusnuti kamen. Isto kao što je led samo zgusnuta voda, tako je i kamen samo zgusnuta božanska misao. Tako sve stvari predstavljaju zgusnute božanske misli. Ali „više JA / Sebstvo“ rastvara sve stvari i tada u njemu onda žive božanske misli. I ako je više Ja (Sebstvo) satkano od takvih božanskih misli, onda je ono „finije od etera“.

DUH U MOM SRCU

Čovjek će tek onda pojmiti i shvatiti neku stvar kada ju bude zahvatio srcem. Razum i um su samo posrednici kod razumijevanja srcem. Razumom i umom čovjek dopire do božanske misli. Ali kada čovjek ima takvu misao, onda ju mora naučiti voljeti. Čovjek malo po malo nauči voljeti sve stvari. To ne znači da bez prosudbe treba otvarati srce za sve na što naiđe. Jer ono što imamo kao iskustvo je ponajprije iluzija. Ali ako se čovjek potruži da istraži neko biće ili stvar do u samu njezinu božansku srž, tada će ju početi i voljeti. Ako pred sobom imamo zapuštenog čovjeka, tada ne trebamo voljeti njegovu zapuštenost. Na taj bismo način samo bili u zabludi, a njemu ne bismo pomogli. Ali ako bismo razmišljali o tome kako je taj čovjek dospio do tog stanja i ako ga potaknemo da otpusti tu svoju zapuštenost, tada ćemo mu pomoći, a sami ćemo time doprijeti do istine. Posvuda moramo tražiti način kako možemo voljeti. Bog je u svim stvarima, ali to božansko u nekoj stvari moramo tek potražiti. Ne trebamo voljeti pošto-poto vanjsku stranu nekog bića ili neke stvari jer je ona iluzorna i lako bi se moglo dogoditi da volimo samu zabludu. Ali iza svake iluzije leži istina, a nju se uvijek može voljeti. I ako srce traži ljubav istine u svim bićima, tada zaživi „DUH U SRCU“. Takva ljubav je ogrtač koji duša uvijek treba nositi i na taj način ona utkiva u stvari ono čisto božansko.

Članovi (ezoterijske) škole bi trebali iskoristiti pokoju slobodnu minutu u danu kako bi povezali takve misli s božanskim mudrim izriječima koji su nam dati od majstora iz njihovog nepregledno velikog iskustva svijeta. Oni nikada ne bi smjeli pomisliti da su neki izriječ u potpunosti razumjeli, već uvijek ići s pretpostavkom da se u njemu još puno više toga skriva od onoga što je pronašao. Takvim

osvještavanjem se dobiva osjećaj da se u svoj istinskoj mudrosti nalazi ključ za beskonačno i čovjek se takvim osvještavanjem povezuje s beskonačnim.

Nije stvar u tome da se meditira sa puno rečenica, već u tome da se kratke, male izrijeke uvijek i iznova pusti da žive u umirenoj duši. U samoj meditaciji potrebno je manje špekulirati, a više dozvoliti da sadržaj meditativnih rečenica djeluje na nas. Ali osim meditacije potrebno je da se u slobodnim trenutcima tijekom dana stalno vraća na meditativne rečenice i vidi koja se promatranja mogu iz njih izvući. Tada one postaju živa snaga koja se spušta u dušu i jača ju i osnažuje. Kada se naime duša poveže s vječnom istinom, tada ona živi u području vječnoga. A kada duša živi u području vječnoga, tada viša bića imaju pristup do nje i mogu u nju položiti svoje vlastite snage.

Daljnje pojašnjenje iz GA 266a, str. 93:

Čovjek uzdiže svoj osjećaj do višeg JA. Tu je manje bitno na neki način teoretski saznati o višem JA, puno je važnije da čovjek na jedan živi način osjeti da u sebi ima višu prirodu. Možemo zamisliti da obično JA kao zdjela okružuje tu višu prirodu, dakle da je ta viša priroda prisutna u nižem ja kao njena jezgra. Ako se čovjek prebaci u taj osjećaj, onda na način molitve izgovara tom višem JA sljedeće riječi (ne na glas, već u mislima):

Sjajnije od Sunca
Čišće od snijega
Finiije od etera
To je Sebstvo (Više JA),
Duh u mom srcu
To Sebstvo sam „Ja“,
„Ja“ sam to Sebstvo

Dok čovjek pri tome sasvim jasno ima taj ugođaj, ne smije se umiješati nikakva druga predodžba. Treba osjećati samo pogled duše koji je usmjeren prema višem JA. Postepeno će moći osjetiti kako iz riječi gore navedenih rečenica dolazi prekrasno osnaženje. Čovjek se osjeća kao da je uzdignut iz samoga sebe. Postepeno će nastupiti stanje kao da duša dobija krila. To je početak na kojem će se dalje graditi. To treba trajati 2-3 minute.